

Παγκόσμια Ημέρα των Ναυτικών - Η ναυτομάννα Ελλάδα τιμά τα παιδιά της

/ [Επικαιρότητα](#)

«Στην πλώρη κάθεται ο Χριστός,
στη μέση η Παναγιά
και πίσω στο τιμόνι του
κάθετ' ο Άη Νικόλας»

Κάθε χρόνο στις 25 Ιουνίου τιμάται η [Ημέρα του Ναυτικού](#), μια ημέρα που έχει ιδιαίτερη σημασία για τη ναυτομάννα Ελλάδα.

Η Ημέρα του Ναυτικού, που η παγκόσμια ναυτιλιακή οικογένεια τιμά και τα Ηνωμένα Έθνη αναγνωρίζουν ως ημέρα διεθνούς εορτασμού, καθιερώθηκε το 2011, με πρωτοβουλία του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού (Ι.Μ.Ο.), για να τιμήσει τους ανθρώπους της θάλασσας, το πιο «ζωντανό και δυναμικό κύτταρο» της ναυτιλίας και τη συνεισφορά τους στην παγκόσμια οικονομία, στο διεθνές εμπόριο, αλλά και στην κοινωνία των πολιτών.

- Γράφει η Δέσποινα Σωτηρίου

Για το 2023, η παγκόσμια εκστρατεία του Ι.Μ.Ο. εστιάζει στην συμβολή των Ναυτικών για την προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος, σύμφωνα με το θέμα της Παγκόσμιας Ναυτιλίας «MARPOL at 50 - Η δέσμευσή μας συνεχίζεται».

Οι ναυτικοί περνούν πολύ χρόνο στη θάλασσα και αποτελούν μεγάλο μέρος της

λύσης όσον αφορά την προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος.

Στο πλαίσιο της εκστρατείας, ο ΙΜΟ ζητά από τους ναυτικούς να μοιραστούν μια εικόνα του θαλάσσιου περιβάλλοντος που τους περιβάλλει ενώ βρίσκονται στη θάλασσα, τονίζοντας ότι το θαλάσσιο περιβάλλον αξίζει να προστατευτεί.

Σκοπός της σημερινής ημέρας είναι να αναγνωρίσει τη μοναδική συμβολή των ναυτικών από όλο τον κόσμο στο διεθνές θαλάσσιο εμπόριο, την παγκόσμια οικονομία και την κοινωνία των πολιτών στο σύνολό της.

Το ψήφισμα «ενθαρρύνει τις κυβερνήσεις, τους ναυτιλιακούς οργανισμούς, τις εταιρείες, τους πλοιοκτήτες και όλα τα άλλα ενδιαφερόμενα μέρη να προωθήσουν δεόντως και κατάλληλα την Ημέρα του Ναυτικού και να αναλάβουν δράση για τον εορτασμό της με νόημα».

Η Ημέρα του Ναυτικού αναγνωρίζεται από τα Ηνωμένα Έθνη ως ημέρα εορτασμού.

Με την ευχή του Άη Νικόλα

Ο [Άγιος Νικόλαος](#) θεωρείται ο κατ' εξοχήν προστάτης άγιος των Ναυτικών, του Ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού και του Λιμενικού Σώματος, και στον βίο του αναφέρονται θαύματα που έχουν σχέση με τη θάλασσα.

Για τον λόγο αυτό, όλα τα πλοία του πολεμικού ναυτικού, καθώς και όλα τα εμπορικά, φέρουν την εικόνα του.

Παραεκκλήσια πάνω σε πλοία είναι αφιερωμένα στον Άγιο Νικόλαο, όπως εκείνο στο ιστορικό Θ/Κ Γ. Αβέρωφ. Επίσης πολλά πλεούμενα παίρνουν το όνομά του και ως προστάτης των ναυτικών αναφέρεται και σε πολλά νησιώτικα τραγούδια. Επίσης Ναός του Αγίου Νικολάου υπάρχει και στο Ναύπλιο, χτισμένος δίπλα στο λιμάνι, σε ένα από τα πιο όμορφα σημεία της πόλης, καθώς είναι αφιερωμένος στους Ναυτικούς.

Η ημέρα τιμής του Αγίου Νικολάου είναι επίσημη αργία σε όλα τα ελληνικά πλοία, λιμένες, Υπηρεσίες λιμένων και ναυτιλιακές εταιρείες. Επίσημη επίσης αργία είναι για το Πολεμικό Ναυτικό, το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας και το Λιμενικό Σώμα.

Η ζωή του

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε το 270 στα **Πάταρα της Λυκίας**, στη Μικρά Ασία, από γονείς ευσεβείς και εύπορους και έτυχε επιμελημένης μόρφωσης. Σε νεαρή ηλικία έμεινε ορφανός και κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας. Από πολύ νωρίς είχε αφιερωθεί στα Θεία, μετά την μετάβασή του στα Ιεροσόλυμα για να

προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό και τον Πανάγιο Τάφο. Όταν επέστρεψε στην πατρίδα του χειροτονήθηκε ιερέας. Στην αρχή αφιερώθηκε στον ασκητικό βίο και έγινε ηγούμενος της Μονής Σιών στα Μύρα της Λυκίας. Όταν απεβίωσε ο τότε Αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας, οι επίσκοποι αναγόρευσαν Αρχιεπίσκοπο τον Νικόλαο.

Κατά τη διάρκεια της θητείας του ως επίσκοπος, και με την προθυμία του να εξαλείψει τις παγανιστικές λατρείες, διέταξε την κατεδάφιση του ναού της Αρτέμιδος στη Μύρα, ο μεγαλύτερος και πιο διάσημος ναός της Λυκίας, καθώς και αρκετά άλλα παγανιστικά κτίρια.

Από τη θέση αυτή ανέπτυξε έντονη δράση και επεξέτεινε τους αγώνες του για την προστασία των φτωχών και των απόρων ιδρύοντας νοσοκομεία και διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα. Προικισμένος με υψηλό χριστιανικό φρόνημα, θάρρος και ζωτικότητα εμπύχωνε τους διωκόμενους (από τους Ρωμαίους) Χριστιανούς, διωκόμενος και εξοριζόμενος και ο ίδιος για τη στάση του αυτή.

Κατά τους διωγμούς του Διοκλητιανού υπέστη βασανιστήρια. Όταν όμως ανήλθε στον αυτοκρατορικό θρόνο ο Μέγας Κωνσταντίνος ελευθερώθηκαν όλοι οι Χριστιανοί και έτσι ο Νικόλαος επανήλθε στον αρχιεπισκοπικό θρόνο. Σύμφωνα με την παράδοση, ήταν προικισμένος με το χάρισμα της θαυματουργίας και έσωσε πολλούς ανθρώπους, και όσο ήταν εν ζωή, αλλά και μετά τον θάνατό του.

Αναφέρονται πλείστα θαύματα του Αγίου, όπως η απελευθέρωση των τριών στρατηλατών, θεραπείες νοσούντων και αποκαταστάσεις φτωχών.

Αποδήμησε ειρηνικά στις 6 Δεκεμβρίου του έτους 343. Μετά τον θάνατό του ονομάστηκε «Μυροβλύτης», καθώς σύμφωνα με την παράδοση της χριστιανικής θρησκείας, τα λείψανά του άρχισαν να αναβλύζουν Άγιο μύρο, όπως και άλλων αγίων. Τα λείψανά του διατηρήθηκαν στα Μύρα της Λυκίας έως και τον ενδέκατο αιώνα, όπου το 1087 κάποιοι ναύτες αφαίρεσαν τα περισσότερα και τα μετέφεραν στην Ιταλία, στην πόλη Μπάρι, όπου τοποθετήθηκαν στην Βασιλική του Αγίου Νικολάου, που θεμελιώθηκε εκεί το 1087 ακριβώς για να στεγάσει τα λείψανα του Αγίου.

Οι Βυζαντινοί κατηγορήσαν τους Λατίνους για «ιερή κλοπή» και τους προειδοποίησαν ότι θα βρεθούν αντιμέτωποι εκτός από τον νόμο και με την οργή του ίδιου του Αγίου. Οι Σελτζούκοι είχαν κατακτήσει την περιοχή όμως μετά τη Μάχη του Μαντζικέρτ (1071), και οι ναυτικοί ισχυρίστηκαν ότι πήραν τα οστά για να τα προστατεύσουν από τους Τούρκους, που είχαν στην κατοχή τους τα Μύρα. Λέγεται ότι κατά την τέλεση της θείας λειτουργίας άρχισε να αναβλύζει τόσο

πολύ μύρο από τα ιερά λείψανα, που οι πιστοί το μάζευαν σε δοχεία για θεραπεία από διάφορες αρρώστιες, ενώ αρκετοί λιποθυμούσαν από την ευωδία του μύρου αυτού.

Οι Βενετοί που συμμετείχαν στην Α΄ Σταυροφορία πέρασαν από τα Μύρα, αφαίρεσαν τα υπόλοιπα οστά και τα μετέφεραν στην επιστροφή τους στη Βενετία (6 Δεκεμβρίου 1100). Ο επίσκοπος Ενρίκο Κονταρίνι, αρχηγός των Σταυροφόρων Βενετών, διεκδικούσε τον Άγιο Νικόλαο σαν Άγιο προστάτη της Βενετίας και αντίπαλο του Ευαγγελιστή Μάρκου. Αυτό ήταν αδύνατο επειδή τα περισσότερα οστά βρίσκονταν στο Μπάρι. Τα οστά του Αγίου Νικολάου τοποθετήθηκαν στον ναό Σαν Νικολό ντι Λίντο, στο μακρόστενο νησάκι του Λίντο μήκους 15 χιλιομέτρων που χώριζε τη Λιμνοθάλασσα της Βενετίας από την Αδριατική Θάλασσα.

Η μνήμη του γιορτάζεται στις 6 Δεκεμβρίου, τόσο από την Ορθόδοξη, όσο και από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία.